

WYROK

WIMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Koninie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Magdalena Kuś

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2021 r. w Koninie

na posiedzeniu niejawnym (art. 15zzs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych)

sprawy z powództwa: **Ł. K.**

przeciwko: **(...) S.A. z siedzibą w W., K. H. (1)**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego **K. H. (1)** na rzecz powoda **Ł. K.** kwotę **4.428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych)** wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 05.05.2016 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w stosunku do pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W..

III. Zasądza od pozwanego **K. H. (1)** na rzecz powoda kwotę **1.499,50 zł (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy)** tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę **3.851 zł (trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt jeden złotych)** tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie:

- od pozwanego **K. H. (1)** kwotę **299,05 zł (dwieście dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięć groszy)**,

- od powoda kwotę **147,30 zł (sto czterdzieści siedem złotych trzydzieści groszy)** tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Magdalena Kuś

Sygn. akt IC 1588/19

UZASADNIENIE

Powód **Ł. K.** wystąpił o zasądzenie od pozwanych (...) S.A. z siedzibą w W. i **K. H. (1)** in solidum na rzecz powoda kwoty 6.642 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 05.05.2016 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwany K. H. (1) zawarł z powodem umowę najmu samochodu zastępczego D. D., na mocy której otrzymał do odpłatnego korzystania wskazany samochód w zamian za zapłatę 300 zł netto za każdy dzień najmu. Samochód zastępczy został wynajęty w związku z kolizją z dnia 06.03.2016 r. Najem trwał 18 dni od 7.03.2016 r. do 25.03.2016 r. Powód i K. H. (1) zawarli umowę cesji wierzytelności, na mocy której ww. pozwany przejął na powoda swoją wierzytelność w stosunku do ubezpieczyciela o odszkodowanie w postaci zwrotu kosztów wynajmu. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania, twierdząc, iż nie jest odpowiedzialnym za skutki zdarzenia. Tym samym wierzytelność nie została uregulowana, a najem pojazdu zastępczego nie został rozliczony.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwany wskazał, w jego ocenie żądanie przez powoda odszkodowania jest co do zasady nieuzasadnione, nie znajdujące odzwierciedlenia w rozpatrywanym stanie faktycznym. Zdaniem ww. pozwanego istotnym pozostaje ustalenie czy ruch pojazdu kierowanego przez wskazywanego przez powoda sprawcę zdarzenia był przyczyną szkody. W przedmiotowej sprawie w toku likwidacji szkody, z uwagi na istniejące wątpliwości w zakresie okoliczności zdarzenia oraz zakresu uszkodzeń pojazdów uczestniczących w zdarzeniu pozwane towarzystwo odmówiło przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 6.03.2016 r. Pozwany po analizie dokumentów znajdujących się w aktach szkody stwierdził brak podstaw do domagania się odszkodowania. Zdaniem pozwanego uszkodzenie pokrywy komory silnika ma charakter aktu wandalizmu, a uszkodzenie szyby czołowej powstało najprawdopodobniej od uderzenia kamienia w innych okolicznościach. Oderwane od pojazdu fragmenty elementów poruszają się zgodnie z wypadkową kierunku jazdy samochodu, z którego się oderwały. Musiały zatem spaść w okolicach chodnika po prawej stronie ulicy. Pozwany zauważył nadto, iż nie został zatrzymany dowód rejestracyjny, nadto w protokole policyjnym nie uwzględniono wskazywanych przez pozwanego K. H. uszkodzeń. Wobec powyższego w związku z nieudowodnieniem przez powoda związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą pozwany nie może ponosić odpowiedzialności za koszty poniesione na najem. Nadto powód podniósł zarzut nieważności umowy cesji wierzytelności z dnia 25.03.2016 r. wobec nieokreślenia ceny przenoszonej wierzytelności. Poza tym pozwany wskazał, iż wysokość odszkodowania jest nadmierna i całkowicie nieuzasadniona. Pozwany zakwestionował zarówno długość trwania najmu pojazdu jak i wysokość dobowej stawki czynszu.

Pozwany K. H. (1) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Zdaniem pozwanego powód zgodnie z art. 568 § 2 i 3 k.c. miał rok czasu, aby zgłosić reklamację – to jest od momentu kiedy dowiedział się o tym, że (...) S.A. odmawia zaspokojenia zgłoszonych roszczeń. O tej okoliczności powód dowiedział się w czerwcu 2016 r., na podstawie pisma z dnia 14.06.2016 r. Tak więc w czerwcu 2016 r. rozpoczął bieg roczny termin do podjęcia przez powoda stosownych działań w ramach przysługujących mu roszczeń. Powód z tego prawa nie skorzystał. Z ostrożności procesowej pozwany K. H. (1) wniósł o przeprowadzenie postępowania dowodowego mającego na celu wykazanie odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego towarzystwa ubezpieczeń.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód Ł. K. w 2016 r. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) w zakresie wynajmu pojazdów zastępczych.

/bezsporne/

Pozwany K. H. (1) był wówczas właścicielem pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...).

/bezsporne/

W nieustalonym dniu oraz w nieustalonych okolicznościach doszło do uszkodzeń ww. pojazdu.

/dowód: opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków C. K., k. 176-189, opinia uzupełniająca, k. 234-240, akta szkody/

W dniu 6.03.2016 r. ok. godz. 0:30 pozwany K. H. (1) był świadkiem zdarzenia – kolizji w której uczestniczył pojazd marki R. (...) kierowany przez N. R., będącą w chwili zdarzenia w stanie nietrzeźwości (1,34 mg/dm³). Pojazd ten w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ubezpieczony był w (...) S.A.

W chwili powstania zdarzenia samochód B. kierowany przez K. H. (1) jechał ul. (...) w R. od ronda w kierunku T.. Podczas dojazdu do łuku drogi w prawo, dla kierującego samochodem B., nadjeżdżający z przeciwka samochód marki R. (...) wpadł w poślizg, zjechał na swoją prawą stronę na pas zieleni i uderzył przodem w słup znaku kierunku i miejscowości (znak E1) znajdujący się przy ul. (...) w R. na drodze nr (...). Uderzenie w słupek nastąpiło centralnie przodem, na wysokości środka tablicy rejestracyjnej i znaku firmowego na pokrywie komory silnika. Nie doszło do bezpośredniego kontaktu samochodu B. z samochodem R. (...).

Po zjechaniu z jezdni i uderzeniu w słupek znaku E1 wskazującego kierunku jazdy na rondzie, kierująca pojazdem R. (...) odjechała z miejsca zdarzenia, zatrzymując się ok. 300-400m dalej w okolicy stacji benzynowej. Pozwany K. H. (1) wezwał policję. Policjanci spisali notatkę informacyjną ze zdarzenia, w której wskazano, iż na skutek zdarzenia elementy znaku uszkodziły pojazd marki B. jadący z naprzeciwka. K. H. (1) zgłosił policjantom, iż na skutek zdarzenia zarysowaniu uległa powłoka lakiernicza na pokrywie silnika.

W wyniku zdarzenia w pojeździe marki R. (...) uszkodzeniu uległy: zderzak przedni (został powgniatany i zdeformowany), pokrywa przednia (uległa pogięciu), znak firmowy na pokrywie (został oderwany), tablica rejestracyjna przednia i ramka mocowania tablicy rejestracyjnej (zostały oderwane), halogen prawy, listwa podreflektorowa (została połamana), błotnik tylny prawy (pogięty), listwa ochronna błotnika tylnego prawego (zerwana), szyba boku tylnego (rozbita), wlew paliwa (wyrwany), zderzak tylny uszkodzony po stronie prawej i części środkowej, pokrywa komory bagażnika (wgnieciona).

Uszkodzeniu uległ znak drogowy E1 przy drodze W443 (tablica umieszczona na dwóch słupkach) – zgięty został jeden ze słupków. Znak po uderzeniu był przechylony nad chodnikiem, utrudniając przejście pieszym. Słupek ten został wymieniony na nowy w dniu 8 marca 2016 r., ponadto wymienione zostały obejma i ustawiona tablica w pionie.

/dowód: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym, k. 84, oświadczenie o okolicznościach kolizji, k. 85-86, częściowo zeznania świadka N. R., k. 95, częściowo zeznania świadka H. A., k. 95v-96, częściowo zeznania pozwanego K. H. (1), k. 96-97, opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków C. K., k. 176-189, pismo (...)w P. wraz z załącznikami, k. 248-249/

W druku zgłoszenia szkody pozwany K. H. (1) wskazał, iż w jego pojeździe uszkodzeniu uległ zderzak przedni, maska silnika, szyba czołowa, drzwi przednie prawe, drzwi przednie tylne, próg prawy. W toku postępowania likwidacyjnego ustalono, iż samochód B. posiada następujące uszkodzenia: szyba przednia popękana z lewej strony (zakwalifikowana do wymiany), wgniecenia pokrywy komory silnika (zakwalifikowana do naprawy i lakierowania), zderzak przedni z zarysowaniami po stronie dolnej prawej (zakwalifikowano do lakierowania), drzwi przednie i tylne prawe zarysowane (zakwalifikowano do lakierowania), osłona progu lewego zarysowana (do lakierowania).

/dowód: oświadczenie o okolicznościach kolizji, k. 85-86, akta szkody na płycie CD, opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków C. K., k. 176-189/

W dniu 7 marca 2016 r. K. H. (1) wynajął od Ł. K. pojazd zastępczy marki D. D. o nr rej. (...). W umowie wskazano, iż koszt wynajmu jest zgodny z cennikiem zamieszczonym na stronie internetowej (...)pl. (...) została pobrana kaucja. Najem ww. pojazdu trwał do dnia 25.03.2016 r.

/dowód: umowa najmu, k. 7, faktura VAT, k. 11, cennik, k. 83/

W dniu 25 marca 2016 r. Ł. K. i K. H. (1) zawarli umowę cesji wierzytelności. Cedent K. H. (1) oświadczył, że przysługuje mu prawo do odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres wynikający z umowy

najmu pojazdu w związku z powstałą dnia 6 marca 2016 r. szkodą komunikacyjną zgłoszoną w (...) zarejestrowaną pod numerem (...) w związku z odpowiedzialnością cywilną sprawcy zdarzenia. Przejście wierzytelności na cesjonariusza nastąpić miało automatycznie, bez konieczności składania przez strony jakichkolwiek dodatkowych oświadczeń. Cedent K. H. (1) w § 3 umowy oświadczył, że wierzytelność jest ważna, wiążąca i może być dochodzona przed sądem. Tego samego dnia pozwany K. H. (1) podpisał oświadczenie, w którym wskazał, iż konieczność najmu pojazdu zastępczego uzasadniona jest w szczególności: dojazdami do pracy, zaspokajaniem bieżących potrzeb życiowych, podając, iż nie posiada innego pojazdu.

/umowa cesji wierzytelności z dnia 25.03.2016 r., k. 9-10, oświadczenie, k. 8/

W dniu 29 marca 2016 r. Ł. K. za wynajem pojazdu marki D. D. nr rej (...) wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.642 zł brutto z terminem płatności 05.04.2016 r. W fakturze jako nabywca wskazany został K. H. (1).

/dowód: faktura VAT, k. 11/

Pismem z dnia 14 czerwca 2016 r. (...) S.A. poinformowało, iż po zapoznaniu się z dokumentacją zgromadzoną w toku przeprowadzonego postępowania, mającego na celu ustalenie odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie podjęło decyzję o odmowie zaspokojenia zgłaszanych roszczeń.

/dowód: pismo pozwanego, k. 12/

Pojazd marki B. został naprawiony przez K. H. (1). Pozwany zgłosił szkodę u ubezpieczyciela ((...) Towarzystwo (...)), który jednakże odmówił wypłaty odszkodowania, wobec czego koszty naprawy pokryte zostały przez pozwanego K. H. (1).

/dowód: zeznania pozwanego K. H. (1), k. 96-97/

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z dziedziny techniczno – kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych C. K. wynika, że uszkodzenia pojazdu B. (...) nr rej. (...) nie powstały w okolicznościach podanych przez uczestników zdarzenia, do bezpośredniego kontaktu pomiędzy samochodem B. a samochodem R. (...) nie doszło. W obu pojazdach brak jest śladów mogących wskazywać na taki kontakt, uszkodzenia samochodu B. nie były wynikiem uderzeń wtórnych elementów pochodzących od znaku drogowego (E1) i samochodu R. (...). W wyniku uderzenia samochodu R. w znak drogowy, zarówno od znaku jak i od samochodu nie oderwały się żadne elementy, które mogłyby przemieścić się na lewy pas ruchu i kolidować z samochodem B.. Wszystkie wskazane i widoczne na fotografiach uszkodzenia samochodu R. (...) mogły powstać podczas jego zjechania z jezdni i uderzenia w znak drogowy (przód i prawy bok) oraz w ogrodzenie posesji (tył pojazdu). Uszkodzenia samochodu B. powstały w innych nieznanych okolicznościach. W miejscu zjechania samochodu R. z jezdni było możliwe powstanie uszkodzenia szyby w samochodzie B. (rozbicie „wystrzelonym” spod koła kamieniem), jednakże nie w okolicznościach wskazanych przez pozwanego K. H. (1).

/dowód: opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków C. K., k. 176-189, opinia uzupełniająca, k. 234-240/

Pojazd marki B. (...) zaliczany jest do segmentu pojazdów klasy E. Z kolei wynajęty pojazd przez ww. pozwanego D. D. zaliczany jest do pojazdów terenowo rekreacyjnych klasy C. Prowadzi to do wniosku, iż wynajęty pojazd D. D. był niższej klasy od pojazdu B. (...).

W 2016 r. stawka dzienna ustalona w oparciu o informacje uzyskane od podmiotów zajmujących się profesjonalnym wynajmem pojazdów zastępczych w klasie terenowo rekreacyjnych klasy C (D. D.) na lokalnym terenie kształtuje się od 137,40 zł do 200 zł netto za dobę.

/dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny wyceny kosztów naprawy i wartości rynkowej pojazdów P. P., k. 275-300/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, akt szkody, częściowo zeznań świadka N. R., częściowo H. A., częściowo zeznań pozwanego K. H. (1) oraz opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków C. K. oraz biegłego z dziedziny wyceny kosztów naprawy i wartości rynkowej pojazdów P. P..

Jako niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka H. A. w zakresie w jakim świadek wskazywał, że elementy pojazdu R. C. oraz znaku uderzyły w pojazd marki B.. Świadek wskazywał, że w wyniku powyższego uszkodzeniu uległa karoseria, tj. maska i błotnik, nadto boki pojazdu uległy zarysowaniu oraz wgnieceniu. Świadek wskazywał również na pęknięcie szyby, twierdząc, iż przed zdarzeniem pojazd marki B. nie miał ani pękniętej szyby ani uszkodzonej maski. Powyższe zeznania pozostają w sprzeczności z zebranym materiałem dowodowym, przede wszystkim opinią biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków C. K., nadto dokumentów przesłanych przez (...). Sąd nie dał również wiary twierdzeniom świadka jakoby policjanci w ogóle nie oglądali pojazdu należącego do pozwanego K. H. (1), albowiem zeznaniom tym przeczy notatka informacyjna ze zdarzenia sporządzona w dniu 6.03.2016 r. (k. 84). W pozostałym zakresie zeznania świadka jako wiarygodne posłużyły Sądowi do ustalenia stanu faktycznego.

Na walor wiarygodności zasługiwały zeznania świadka N. R. w zakresie w jakim świadek przyznała się do spowodowania kolizji pod wpływem alkoholu. Opisała również uszkodzenia pojazdu, którym się poruszała. Należy podkreślić, że świadek kilkukrotnie podała, iż nie pamięta jak doszło do zdarzenia oraz nie umiała podać przebiegu zdarzenia ani uszkodzeń pojazdu marki B.. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd za niewiarygodne uznał twierdzenia świadka jakoby uderzyła ona w pojazd marki B. podczas kolizji. Należy podkreślić, iż świadek podała, że samego uderzenia w pojazd marki B. nie pamięta. Świadek dodała, iż nie pamięta czy uszkodzenia w jej pojeździe powstały od uderzenia w słup czy w inny pojazd, tym samym należy stwierdzić, iż stan w jakim znajdowała się świadek wykluczał ustalenie na podstawie jej zeznań faktycznego przebiegu zdarzenia. Należy wskazać, iż ani pozwany K. H. (1), ani świadek H. A. nie twierdzili, iż doszło do zderzenia pojazdów. Także opinia z dziedziny rekonstrukcji wypadków wykluczyła jakiegokolwiek bezpośredni kontakt między pojazdem R. (...) i B..

Jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał zeznania świadka L. K., albowiem zeznania te były lakoniczne i zwięzłe, a przede wszystkim nie pozwalały na ustalenie przebiegu zdarzenia. Należy zauważyć, iż L. K. nie był naocznym świadkiem kolizji z dnia 06.03.2016 r. Świadek wskazał, iż posiada jedynie informacje od K. H. (1), przy czym posiadana przez niego wiedza sprowadzała się do stwierdzenia, iż „z opowieści zięcia” wie, że ktoś K. H. (1) zajechał drogę lub wymusił pierwszeństwo, wskazując, iż dokładnie nie pamięta oraz że nie zna szczegółów zdarzenia.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka A. H., żony pozwanego K. H. (1). Świadek wskazała, iż nie wie dokładnie co się stało, albowiem podczas zdarzenia była u koleżanki. Z uwagi na brak wiedzy świadka na temat zdarzenia Sąd potraktował zeznania jako nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego, a przede wszystkim ustalenia związku przyczynowo – skutkowego między zdarzeniem a szkodą.

Jako niewiarygodne Sąd potraktował zeznania pozwanego K. H. (1) odnośnie uderzenia w jego samochód odprysków z samochodu R. (...) oraz części znaku drogowego, tj. jednego z ze słupków, albowiem przeczą tymże zeznaniom wnioski opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków C. K. oraz dokumentacja dotycząca czynności naprawczych i nadzorczych na przedmiotowej drodze nr W 443. Pozwany twierdził, że konstrukcja znaku – jedna z rur spadła na przód jego samochodu, co w obliczu zgromadzonego materiału dowodowego nie można uznać za wiarygodne. Jak wynika z dokumentacji (...) wynika, że konstrukcja znaku nie uległa naruszeniu - rozłączeniu, a jedynie skrzywieniu. Również twierdzenia pozwanego w zakresie tego, iż policjanci ze względu na warunki – porę nocną nie chcieli oglądać uszkodzeń jego samochodu jako nieoparte żadnym dowodem Sąd uznał za niewiarygodne, nielogiczne i niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Pozwany twierdził, iż policjanci kazali mu przyjechać swoim samochodem następnego dnia na komisariat. Zasady doświadczenia życiowego każą uznać, że w przypadku zdarzenia drogowego policjanci zobowiązani są do ustalenia na miejscu zdarzenia jaka ewentualna szkoda mogła zaistnieć w wyniku zdarzenia. Brak jakiegokolwiek ustaleń ze strony policji na temat uszkodzeń pojazdów w kolizji wydaje się nieprawdopodobnym, skoro w notatce policyjnej okoliczności te należy opisywać. Zeznań tych nie można zatem uznać za wiarygodne. Należy tu wziąć pod uwagę, iż w przypadku pęknięcia szyby przedniej zgodnie z przepisami prawa o ruchu drogowym pojazd nie może zostać dopuszczony do ruchu (art. 66 ust. 1 pkt 5). Jak wskazywał pozwany

pęknięcia na szybie miały ok. 20-30 cm (najdłuższe pęknięcie), tym samym nieprawdopodobnym wydaje się, aby pozwany ww. pojazdem miał udać się następnego dnia na komisariat, skoro jak wynika z zeznań pozwanego w trakcie rozmowy z policjantami wymieniał uszkodzenia jego pojazdu. Tym samym zeznania w tymże zakresie wobec licznych sprzeczności i wewnętrznych niespójności nie można było uznać za wiarygodne. Pozwany wskazywał, że pojechał następnego dnia na komisariat autem teścia, zgłaszając powiększenie pęknięcia na szybie, wskazując przy tym na fakt zapisania tegoż uszkodzenia przez policjanta. Jak wynika natomiast z notatki policyjnej o zdarzeniu nie ma w niej jakiegokolwiek wzmianki o uszkodzeniu szyby, a jedynie adnotacja o zarysowaniu powłoki lakierniczej pokrywy silnika, które to jednak uszkodzenia jak wynika z opinii biegłego musiały powstać w innych okolicznościach niż wskazywane przez pozwanego. Notatka nie zawiera żadnych danych na temat innych uszkodzeń pojazdu B., tj. wgniecenia na masce, czy też zarysowań boku pojazdu. Na uwagę zasługuje fakt, iż sam pozwany nie umiał wytłumaczyć jak w niniejszym zdarzeniu mogło dojść do zarysowania boków samochodu.

Dokumenty na podstawie, których poczyniono ustalenia faktyczne nie budziły, w ocenie sądu, wątpliwości co do autentyczności jak i wiarygodności, a co istotne nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd podziela w całości opinię główną i uzupełniającą biegłego sądowego C. K.. Opinia jest kompletna, rzetelna i w pełni uzasadniona, nie zawiera błędów ani sprzeczności, odpowiada postawionej tezie dowodowej, więc ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Wiarygodności opinii przydaje poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii oraz sposób motywowania wyrażonego w niej stanowiska. Biegły przekonywująco umotywował wnioski opinii, formułując je w sposób kategoryczny. Nie budzi też najmniejszych wątpliwości dojście przez biegłego do wniosków końcowych opinii, które stanowią logiczną konsekwencję wyводу myślowego treści całej opinii.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07.04.2005 w sprawie II CK 572/04 LEX nr 151656 specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. W ocenie Sądu przedmiotowe kryteria zostały przez opinię biegłego spełnione, stąd też opinia biegłego była dla Sądu przekonująca. Trzeba, bowiem pamiętać, iż Sąd nie może wyręczać biegłego, gdy chodzi o okoliczności, których stwierdzenie wymaga wiadomości specjalnych.

Niesłuszna okazała się argumentacja strony powodowej jakoby biegły poczynił pewne założenia odnośnie stanu znaku drogowego E1 w dniu 6.03.2016 r. , nie znając rzeczywistego sposobu i przebiegu naprawy tego znaku. Należy zauważyć, iż niniejsze założenia zostały w dużej mierze potwierdzone przez nadesłaną do akt sprawy dokumentację Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

Zastrzeżenia strony pozwanej (K. H. (1)), w ocenie Sądu stanowiły jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłego. Biegły w opinii uzupełniającej odpowiedział na wszystkie pytania (zarzuty), wyjaśniając pojawiające się wątpliwości. Należy podkreślić, że biegły wykluczył upadek znaku na jezdnię (co wynika również z nadesłanej dokumentacji), przy czym bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje fakt wymiany słupka na nowy. Aby wywodów zawartych w treści opinii zbędnie nie powtarzać, Sąd do nich odsyła.

W ocenie Sądu nie zachodziła podstawa do powtórzenia dowodu opinią tego samego, bądź innego biegłego.

Za w pełni przydatną dla rozstrzygnięcia sporu Sąd uznał opinię biegłego P. P.. Opinia ta w ocenie Sądu była logiczna, jasna, pozbawiona sprzeczności i w sposób wyczerpujący dała odpowiedź na pytanie Sądu. W konsekwencji przedmiotowa opinia może stanowić i stanowi podstawę orzeczenia. Należy podkreślić, iż żadna ze stron nie złożyła zastrzeżeń do ww. opinii.

Jako nieistotną dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd potraktował opinię biegłego J. C. z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych, albowiem biegły nie udzielił odpowiedzi na pytania zawarte w tezie dowodowej, wskazując jedynie, że elementarne braki materiału dowodowego opisane w treści opinii nie pozwalają na przeprowadzenie fachowej analizy

dynamicznej rekonstrukcji przebiegu tego zdarzenia i udzielenia jednoznacznej odpowiedzi czy taka kolizja mogła mieć miejsce oraz czy przebieg był zgodny z podanym w aktach sprawy.

Należy podkreślić, iż ramy swobodnej oceny dowodów są wyznaczone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2002 r., I PKN 106/01). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to ocena ta musi być uznana za prawidłową, chociażby w równym stopniu z tego samego materiału dowodowego można byłoby wysnuć wnioski odmienne. Podkreślenia ponadto wymaga, że sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności danej sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługuje na częściowe uwzględnienie w stosunku do pozwanego K. H. (1). Natomiast jako niezasadne w stosunku do pozwanego (...) S.A. podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dn. 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Jak już wyżej wskazano zgodnie z opinią biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego, techniczno – kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych C. K. wynika, że uszkodzenia pojazdu B. (...) nr rej. (...) nie powstały w okolicznościach podanych przez uczestników zdarzenia, uszkodzenia samochodu B. nie były wynikiem uderzeń wtórnych elementów pochodzących od znaku drogowego (E1) i samochodu R. (...). W wyniku uderzenia samochodu R. w znak drogowy, zarówno od znaku jak i od samochodu nie oderwały się żadne elementy, które mogłyby przemieścić się na lewy pas ruchu i kolidować z samochodem B.. Uszkodzenia samochodu B. powstały w innych nieznanych okolicznościach.

Uszkodzenie zderzaka przedniego, tj. otarcie okładziny po stronie dolnej prawej aż do białego podkładu, mogło powstać podczas najechania pojazdem na chropowatą, podwyższoną przeszkodę, jaką mógł być np. betonowy krawężnik. Uszkodzenie to nie mogło powstać podczas kolidowania z samochodem R. (...) (ani pozwany K. H. (1) ani świadek H. A. nie wskazywali na fakt najechania na przeszkodę np. w postaci krawężnika).

Uszkodzenie w postaci otarcia obudowy lusterka prawego mogło powstać od otarcia się pojazdu o przeszkodę o lekko chropowatej powierzchni typu słupek, ogrodzenie lub z innym pojazdem (uszkodzenie to nie zostało zgłoszone przez pozwanego jako powstałego na skutek zdarzenia - nie zostało zakwalifikowane do naprawy, nie ujęto w kalkulacji).

Zarysowania i otarcia bocznej części pojazdu (drzwi, próg – nakładka, nadkole tylne prawe) przebiegają poziomo i posiadają różny stopień nasilenia głębokości i szerokości. Na wystających, krawędziastych elementach nadwozia otarcia powierzchni lakieru są większe i występują aż do podkładu. W części wklęsłej nadwozia nasilenie zarysowań jest mniejsze. Widoczny szereg poziomo przebiegających otarć i zarysowań wskazuje na kontakt pojazdu z przeszkodą ruchomą typu zarośla, krzaki, a nie na kontakt z innym pojazdem.

Co do uszkodzeń pokrywy komory silnika i dachu – to ich zakres i przebieg na zdjęciach nie jest widoczny. Nie wiadomo, czy są to jedynie punktowe wgniecenia blachy, czy uszkodzony został też lakier. Według biegłego nie jest zatem możliwe wskazanie prawdopodobnej przyczyny ich powstania.

Jeśli chodzi o szybę przednią to nosi ona punktowe zмяżdżenie powierzchni zewnętrznej szyby z promienistymi pęknięciami odchodzącym od centrum uderzenia ku górze. Zмяżdżenie występuje w części dolnej lewej szyby, bezpośrednio nad granicą zaciemnienia dolnego szyby. Punktowe zмяżdżenie szyby spowodowane zostało przez silne uderzenie twardego, okrągłego przedmiotu typu kamień a nie od elementu pochodzącego od samochodu R. (...) lub od znaku. Samochód R. (...) nie posiada w części przedniej takich elementów, które mogłyby spowodować jej punktowe rozbicie. Uszkodzenie szyby elementami pochodzącymi od pojazdu R. (...) i od znaku drogowego należy wykluczyć. Należy wskazać, że powstanie tego typu uszkodzenia szyby możliwe jest w każdej chwili na drodze, a zwłaszcza w porze zimowej. Z uwagi m.in. na posypywanie dróg piaskiem w okresie zimowym zwiększają się zanieczyszczenia jezdni i możliwości powstania tego typu uszkodzeń (szkoda 06.03.2016). Jednakże takiemu uderzeniu kamienia w szybę, o tak dużym centrum zмяżdżenia szyby i głębokości, towarzyszyłby bardzo duży huk uderzenia, którego nie sposób było nie zauważyć i nie zapamiętać. Kierujący pojazdem oraz świadek nie wskazali na taką okoliczność towarzyszącą uszkodzeniu szyby. Kierujący zeznał „...Widziałem jedynie, że szyba jest pęknięta.” (k.96-96v) a świadek „...Pękła również szyba przednia.” (k.95v). Powyższe stwierdzenia uczestników (kierującego i pasażera B.) mogą wskazywać, że uszkodzenie szyby przedniej również nie nastąpiło również w czasie zaistnienia zdarzenia.

Na samochodzie R. (...) nie ujawniono śladów uszkodzeń, które mogłyby wskazywać na jego kontakt z innym pojazdem. Stwierdzone uszkodzenia samochodu R. (...) powstały podczas zjechania pojazdu z jezdni, wjechania w krzaki, uderzenia centralnie przodem w słupek znaku drogowego i od uderzenia prawym bokiem i tyłem w kolejne przeszkody jakimi był drugi słupek (bok prawy pojazdu) i ogrodzenie (tył).

Na nadwoziu samochodu B. nie ujawniono również śladów mogących powstać podczas bezpośredniej kolizji z innym pojazdem (tu: R. (...)). Stwierdzone ślady uszkodzeń nadwozia samochodu B. nie powstały podczas kontaktu pojazdów. Powstały w innych nieznanach okolicznościach.

Analiza materiału dowodowego nie wykazała, aby elementy znaku drogowego mogły spaść na jezdnię i na pojazd B. powodując jego uszkodzenia. Również w samochodzie R. (...) nie ujawniono takich elementów, które podczas uderzenia samochodu z niewielką prędkością w słup mogły odpaść od pojazdu i uderzyć w nadjeżdżający samochód B.. Od samochodu R. (...) odpadła jedynie tablica rejestracyjna, którą kierujący zabrał z miejsca zdarzenia. Inne elementy, tj. listwa boczna prawa oraz kawałki rozbitej szyby tylnej prawej upadły na prawe pobocze a nie na jezdnię. Należy wskazać, że zgodnie z działaniem siły odśrodkowej na samochód R. podczas jego zjechania z jezdni, ewentualne elementy oderwane od samochodu posiadały ten sam kierunek co samochód w chwili zjazdu z jezdni, a więc przemieściłyby się po skosie w prawą stronę. Dodatkowo, w miejscu zdarzenia jezdni była odgrodzona od słupka znaku krzakami (żywopłotem), który nawet mimo braku liści (pora zimowa) skutecznie ograniczyłby możliwość przemieszczenia się odłamków na jezdnię. Poza tablicą rejestracyjną i znakiem fabrycznym (element plastikowy) z samochodu nie odpadły inne elementy. Przy czym oba te elementy odpadły od samochodu podczas uderzenia nimi w słupek znaku. A więc, z tego tytułu ich energia kinetyczna była „wyhamowana” uderzeniem w słupek.

Tym samym Sąd uznał, iż skoro nieznane są okoliczności zdarzenia, to co za tym idzie niemożliwa jest weryfikacja szkody oraz przypisanie odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanemu ad 1 – tj. (...) S.A. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika w jakich okolicznościach doszło do zdarzenia powodującego uszkodzenia pojazdu marki B., a przede wszystkim, że zobowiązanym za wyrządzoną szkodę w pojeździe jest sprawca ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Zatem z uwagi na brak możliwości potwierdzenia istnienia związku przyczynowo – skutkowego, należy uznać, iż nie zachodzi przesłanka wywołująca odpowiedzialność pozwanego. Tym samym wykluczone jest objęcie ochroną odszkodowawczą niniejszego zdarzenia.

Co prawda powód podnosił, iż w wyniku zdarzenia mogło dojść do uszkodzenia przedniej szyby samochodu poszkodowanego w wyniku uderzenia kamienia „wystrzelonego” spod koła samochodu R. (...), za co odpowiedzialność odszkodowawczą ponosi ubezpieczyciel. Jednakże biorąc pod uwagę wnioski opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków Sąd uznał, że uszkodzenie szyby przedniej również nie nastąpiło w czasie zaistnienia zdarzenia. Zarówno zeznania pozwanego, jak i świadka H. A. nie wskazywały na huk uderzenia kamienia, którego to nie sposób byłoby nie zauważyć i nie zapamiętać. Kierujący pojazdem oraz świadek nie wskazali na taką okoliczność towarzyszącą uszkodzeniu szyby. Twierdzili oni jedynie, iż po zdarzeniu zauważyli pęknięcie szyby. Należy również podkreślić, iż jak wynika z notatki policyjnej o zdarzeniu drogowym szyba przednia nie uległa uszkodzeniu w niniejszym zdarzeniu. Jak już wyżej wskazano pozwany twierdził, że pojechał następnego dnia na komisariat autem teścia, zgłaszając powiększenie pęknięcia na szybie, wskazując przy tym na fakt zapisania tegoż uszkodzenia przez policjanta. Jak wynika natomiast z notatki policyjnej o zdarzeniu nie ma w niej jakiegokolwiek wzmianki o uszkodzeniu szyby, a jedynie adnotacja o zarysowaniu powłoki lakierniczej pokrywy silnika, które to jednak uszkodzenie jak wynika z opinii biegłego musiało powstać w innych okolicznościach niż wskazywane przez pozwanego. Notatka nie zawiera żadnych danych na temat innych uszkodzeń pojazdu B., tj. wgniecenia na masce, czy też zarysowań boku pojazdu. Tym samym, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, należy uznać, że pozwany K. H. (1) nie wykazał w szczególności, w jakich okolicznościach i kiedy doszło do pęknięcia szyby w jego pojeździe. W tej sytuacji nie sposób przypisać stronie pozwanej – ubezpieczycielowi odpowiedzialności za szkodę, o której powód twierdził, że jej doznał, ani na zasadzie ryzyka ani tym bardziej na zasadzie winy (por. wyrok SR w Środzie Wielkopolskiej z dnia 28.03.2013 r., sygn. akt I C 694/12).

Na marginesie należy wskazać, iż nawet w sytuacji ewentualnego wystrzelenia kamienia spod kół w okolicznościach niniejszej sprawy nie można by przypisać odpowiedzialności sprawcy kolizji. Dla powstania odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu (opartej na art. 436 § 1 k.c.) konieczne jest istnienie związku przyczynowego między ruchem pojazdu a szkodą. Chodzi tu o adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Odpowiedzialność kierującego na zasadzie ryzyka najczęściej może mieć miejsce np. podczas przewozu np. żwiru pojazdem transportowym (co w niniejszej sytuacji jest niemożliwe) lub wydostania się kamienia z bieżnika bezpośrednio po wyjeździe z żwirowej czy piaskowej drogi (por wyrok SR w Kłodzku z dnia 10 lipca 2013 roku, sygn. I C 106/13).

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, należy uznać, że odpowiedzialność na zasadzie ryzyka samoistnego posiadacza pojazdu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC, tj. kierującej pojazdem R. (...) mogłaby zostać wykluczona, z powodu wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą nie ponosi ona odpowiedzialności, tj. odpowiedzialnego za utrzymanie stanu dróg w należyłym stanie, a tym samym nie zapewnienia bezpieczeństwa ruchu pojazdów (por. wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12.11.2014 r., sygn. II Ca 1387/14, wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie, z dnia 26.03.2015 r., sygn. akt VI Ga 12/15). Jak wskazał biegły w opinii na fotografii wykonanej podczas oględzin miejsca zdarzenia widoczne jest duże zabrudzenie jezdni piaskiem i drobnymi kamykami przy prawej krawędzi. W ocenie Sądu roboty porządkowe winny być wykonywane tak często, aby zapewnić należyty stan dróg. Jak wynika z pisma Burmistrza (...) R. droga wojewódzka nr (...) pozostaje w zarządzie (...) (...) w P.. Z nadesłanych dokumentów – załączników do pisma z dnia 11.08.2020 r. wynika, że droga była kontrolowana co 7 dni (a dokładniej 5 dni przed zdarzeniem), przy czym dokumentacja w niniejszym zakresie oraz brak dokładnej daty wykonania fotografii nie pozwala na poczynienie ustaleń w tymże zakresie.

Reasumując odpowiedzialność kierującej R. (...) byłaby możliwa tylko w sytuacji, gdyby kamień wypadł z jej pojazdu tuż przed szkodą, czego pozwany K. H. ani powód nie udowodnili, przy wykluczeniu wyłącznej winy zarządcy drogi.

Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu wobec pozwanego (...) S.A., o czym Sąd orzekł w pkt II wyroku.

Jeśli chodzi o zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego K. H. (1), to rozważania rozpocząć należy od przypomnienia konstrukcji prawnej zbycia wierzytelności. Wierzytelność jest prawem podmiotowym wierzyciela wynikającym ze stosunku zobowiązaniowego, które może być przeniesione (przelane) na rzecz osób trzecich ze skutkiem wobec dłużnika. Przedmiotem przelewu mogą być wszystkie lub niektóre z roszczeń bądź innych uprawnień

przysługujących wierzycielowi albo ich część, jeżeli ich samodzielne zbycie nie jest sprzeczne z umową, będącą źródłem wierzytelności, lub nie narusza granic swobody umów (art. 353¹ k.c.). Aby umowa sprzedaży, która ma charakter konsensualny, doprowadziła do skutecznego przeniesienia wierzytelności (doszło do jej przelewu) musi być umową o podwójnym skutku zobowiązująco-rozporządzającym. Do wyłączenia skutku rozporządzającego umowy zobowiązującej dochodzi wówczas, gdy wierzytelność nie istnieje w chwili zawarcia umowy albo nie jest oznaczona na tyle dokładnie co do stosunku prawnego z którego wynika, co do stron i przedmiotu świadczenia aby można było nią rozporządzić.

Skutkiem przelewu wierzytelności jest sukcesja syngularna o charakterze translatywnym. Nie prowadzi on do umorzenia zobowiązania, jego zmiany przedmiotowej lub zakresu odpowiedzialności, bądź powołania nowego ale do jego kontynuacji w innym układzie podmiotowym. Konsekwentnie stwierdzić należy, że nabycie wierzytelności może nastąpić tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała zbywcy. Oznacza to, że do umów zbycia wierzytelności nie ma zastosowania zasada *nemo in alium plus iuris transfere potest quam ipso habet*, a cesjonariusza nie chroni dobra wiara. Jak wskazuje się w orzecznictwie brak wierzytelności czyni umowę o przelew wierzytelności nieskuteczną prawnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2003 r., V CKN 1630/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2006 r., V CSK 147/06, wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 3 października 2014 r. V CSK 620/13).

Faktem jest iż zgodnie z zasadami ogólnymi prawa zobowiązań stosunek obligacyjny ma charakter względny i rodzi roszczenia tylko między jego stronami. Przepis art. 516 KC, określający stosunek wewnętrzny pomiędzy cedentem a cesjonariuszem, statuuje odpowiedzialność zbywcy wierzytelności wobec nabywcy ze stosunku, z którego wynika zobowiązanie dokonania przelewu za to, że wierzytelność jemu przysługuje (m.in. rękojmią za wady prawne przedmiotu sprzedaży). Tym samym zastosowanie znajduje art. 576 k.c. zgodnie z którym do wykonywania uprawnień z tytułu rękojmi za wady prawne rzeczy sprzedanej stosuje się przepisy art. 568 § 2-5 k.c., z tym że bieg terminu (rocznego), o którym mowa w art. 568 § 2, rozpoczyna się od dnia, w którym kupujący dowiedział się o istnieniu wady, a jeżeli kupujący dowiedział się o istnieniu wady dopiero na skutek powództwa osoby trzeciej - od dnia, w którym orzeczenie wydane w sporze z osobą trzecią stało się prawomocne.

Tu na uwagę zasługuje to, iż decyzją z dnia 14.06.2016 r. (...) S.A. odmówiło wypłaty, wskazując, iż jego zdaniem ani posiadacz ani kierujący pojazdem ubezpieczonym w ww. towarzystwie nie są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną szkodę. Należy wskazać, iż w przypadku kwestionowania przedmiotowej decyzji możliwym było dochodzenie roszczeń na drodze postępowania sądowego. Powód z roszczeniem takim wystąpił właśnie w niniejszym postępowaniu z zachowaniem 3-letniego terminu przedawnienia. Tym samym w ocenie Sądu wydanie decyzji odmownej wypłaty odszkodowania nie można traktować na równi z dowiedzeniem się o istnieniu wady prawnej, skoro decyzja taka nie jest prawomocna, albowiem przysługuje możliwość jej zaskarżenia i ustalenia przez sąd odpowiedzialności osoby ubezpieczonej u pozwanego. Tu należy zgodzić się z twierdzeniem powoda, że roszczenie wobec pozwanego K. H. (1) nie powinno się przedawnić wcześniej niż roszczenie wobec towarzystwa ubezpieczeń.

Należy ponadto podkreślić, że jeżeli kupujący dochodzi naprawienia szkody powstałej wskutek nabycia rzeczy obciążonej wadą prawną na podstawie art. 471 KC, zastosowanie mają ogólne przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń (a zatem w niniejszej sprawie termin trzyletni). W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości dopuszczalność tego typu roszczeń w razie istnienia wad, w sytuacji gdy uprawniony nie skorzystał z roszczeń właściwych dla instytucji rękojmi (zob. uchwałę z dnia 30 stycznia 1970 r. sygn. akt III CZP 102/69, OSNCP rok 1970, nr 10, poz. 176, wyrok z dnia 3 października 2000 r. sygn. akt I CKN 301/00, OSNC rok 2001, nr 4, poz. 58, wyrok z dnia 8 grudnia 2005 r. sygn. akt II CK 291/05, niepubl.). W wyroku z dnia 6 marca 1998 r. sygn. akt III CKN 405/97 (niepubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że po utracie uprawnień z rękojmi istnieje prawna możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych na zasadach ogólnych (art. 471 Kodeksu cywilnego), również w takim zakresie, w jakim pokrywają się one z roszczeniami z tytułu rękojmi. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie - I Wydział Cywilny z dnia 19 grudnia 2012 r., I ACa 1207/12).

Zgodnie z art. 471 Kodeksu cywilnego, dłużnik jest obowiązany do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zatem pierwszą konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej kontraktowej jest wykazanie przez wierzyciela niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika. Skuteczność roszczeń opartych na tej podstawie prawnej nie jest uzależniona od wcześniejszego odstąpienia od umowy.

Należy wskazać, iż powód swojego roszczenia nie wywodził z rękojmi rzeczy sprzedanej, a oparł je na odpowiedzialności odszkodowawczej K. H. (1) (pismo pełnomocnika powoda z dnia 13.11.2019 r., k. 80). Powód zażądał dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny rekonstrukcji wypadków czy w wyniku kolizji z dnia 6.03.2016 r. mogło dojść do uszkodzenia pojazdu marki B. (...) nr rej (...) należącego do K. H. (1). Pozwany K. H. (1) nie wykazał, że niewykonanie względnie nienależyte wykonanie umowy było następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 in fine Kodeksu cywilnego).

Przeciwko uznaniu zarzutu przedawnienia wobec pozwanego K. H. (1) przemawia również to, że wobec braku wiarytelności umowa o przelew wiarytelności jest prawnie nieskuteczna (czyli nieważna), tym samym powód mógł dochodzić roszczeń z tytułu umowy najmu pojazdu zastępczego zawartej między powodem a pozwanym K. H. (1).

Zarówno w przypadku dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, jak i zapłaty czynszu za najem pojazdu zastępczego termin przedawnienia wynosi 3 lata, co wynika z przepisów ogólnych, tj. treści art. 118 k.c. wobec prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej. Ustawa z 13.4.2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104) nadała nowe brzmienie art. 118, wprowadzając w nim dwie zmiany. Pierwsza z nich polega na skróceniu do 6 lat (dotychczasowy termin wynosił 10 lat) podstawowego ogólnego terminu przedawnienia w odniesieniu do roszczeń innych niż roszczenia o świadczenia okresowe oraz roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej (dla których pozostawiono bez zmian 3-letni termin przedawnienia). Druga zmiana odnosi się do odmiennego od dotychczasowego sposobu liczenia upływu terminu przedawnienia. Według nowego uregulowania (nie dotyczy ono terminów przedawnienia krótszych niż 2 lata) bieg terminu przedawnienia kończy się z upływem ostatniego dnia roku kalendarzowego. Oznacza to w praktyce wydłużenie terminów przedawnienia. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z 13.4.2018 r. do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie nowelizacji i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia jej wejścia w życie nowe przepisy o przedawnieniu w niej określone.

Zarówno umowa najmu pojazdu zastępczego jak i umowa cesji wiarytelności zawarte zostały w marcu 2016 r., natomiast decyzja odmowna wypłaty odszkodowania przez pozwane towarzystwo wydana została w dniu 14.06.2019 r., tym samym koniec trzyletniego terminu przedawnienia roszczenie powoda wobec pozwanego K. H. (1) przypadał na 31.12.2019 r. Niniejsze powództwo zostało wniesione w dniu 14.06.2019 r. Tym samym roszczenie powoda wobec K. H. (1) nie uległo przedawnieniu.

Należy również wskazać, iż wobec złożonych oświadczeń przez pozwanego K. H. (1) należy rozważyć usiłowanie doprowadzenia innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem poprzez celowe wprowadzenie w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (art. 286 k.k.), na co wskazywała strona powodowa. Zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (§ 2).

Na marginesie należy wskazać brak podstaw do zastosowania art. 554 k.c., zgodnie z którym roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży produktów rolnych i leśnych przedawniają się

z upływem lat dwóch. Komentowany przepis dotyczy tylko roszczeń sprzedawców (a zatem w niniejszej sytuacji pozwanego K. H. (1) wobec powoda, np. o zapłatę umówionej kwoty wynagrodzenia za cesję).

Biorąc pod uwagę ww. okoliczności (tj. brak odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń) to na pozwanym K. H. (3) spoczywa odpowiedzialność z kontraktu – umowy najmu pojazdu zastępczego, tj. obowiązek zapłaty czynszu.

Pozwany K. H. (1) wynajął pojazd, za który zgodnie z ustaleniami stron wynagrodzenie miało zostać pokryte z ubezpieczenia sprawcy kolizji. Jak wynika z doświadczenia życiowego, a przede wszystkim z licznych spraw sądowych cenniki dotyczące wynajmu pojazdów w takiej sytuacji są inne niż w sytuacji wynajmu przez osoby prywatne. Należy podkreślić, iż świadomość tego posiadał również powód, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność określenia stawek czynszu. Biorąc pod uwagę wnioski ww. opinii należy stwierdzić, iż stawki rynkowe w przypadku wynajmu pojazdu zastępczego marki D. (...) mieszczą się w przedziale 137 – 200 zł (netto), tym samym stawka 300 zł netto bardzo znacząco odbiega od ww. stawek. Należy podkreślić, że D. D. to klasa niższa średnia samochodów osobowych. Wobec powyższego Sąd uznał, iż zasadnym jest przyjęcie kwoty 200 zł netto wynagrodzenia dziennego za wynajem pojazdu ww. marki.

W ocenie Sądu przyjęcie stawki 300 zł byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, albowiem powód wynajmował pojazd na zasadach obowiązujących przy wynajmie pojazdów zastępczych z ubezpieczenia OC. Należy zauważyć, iż powód na żądanie Sądu przedłożył cennik wynajmu aut, należy jednak zauważyć, iż cennik ten nie jest opatrzony żadną datą, tym samym trudno stwierdzić czy obowiązywał on w dacie wynajmu niniejszego pojazdu. Nie wiadomo nadto, czy był to jedyny cennik obowiązujący w firmie powoda. Należy podkreślić, iż również wskazana w umowie najmu strona internetowa powoda nie jest dostępna w internecie. Na uwagę zasługuje fakt, iż w umowie nie wskazano dobowej stawki najmu, także pozwany K. H. (1) zaprzeczył, aby mu okazano cennik. Tym samym Sąd nie był w stanie ustalić na jaką kwotę strony się umówiły, czy też w ogóle się umówiły. Należy również zaznaczyć, że pozwany K. H. (1) nie udowodnił, iż stawka czynszu była niższa niż stawki wskazane w opinii biegłego, tym samym nie było podstaw do jej obniżenia poniżej kwoty 200 zł.

Wszystkie poczynione przez Sąd ustalenia prowadzą do wniosku, iż za zasadną dobową stawkę w okolicznościach niniejszej sprawy należało uznać kwotę 200 zł netto (246 zł brutto).

Tym samym Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanego K. H. (1) na rzecz powoda kwotę 4.428 zł (200 zł x 1,23 (vat) x 18 dni). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Faktura wystawiona została w dniu 29.03.2016 r. z terminem płatności 05.04.2016 r. Powód żądał odsetek od dnia 05.05.2016 r., tym samym Sąd mając na uwadze treść art. 321 k.p.c., nie wychodząc ponad żądanie zasądził je zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na treści art. 98, art. 99 i art. 100 k.p.c.

Powód wygrał proces w stosunku do pozwanego K. H. (1) w 67 %. Na koszty powoda złożyły się opłata sądowa w kwocie 333 zł (zarządzeniem z dnia 20.05.2021 r. zwrócono powodowi nadpłaconą opłatę od pozwu w kwocie 333 zł), koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800 zł oraz zaliczka na biegłego w wysokości 1.000 zł. Na koszty pozwanego K. H. (1) złożyły się koszty zastępstwa procesowego (1.800 zł) i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Tym samym Sąd zasądził od ww. pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.499,50 zł (3.133 zł x 0,67 – 1817 zł x 0,33) – pkt III wyroku.

Pozwany (...) S.A. wygrał w całości, wobec czego Sąd zasądził od powoda na rzecz ww. pozwanego kwotę 3.851 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu (pkt IV wyroku). Na koszty pozwanego (...) S.A. złożyły się: opłaty od pełnomocnictw w łącznej wysokości 51 zł, koszty zastępstwa procesowego w wys. 1.800 zł oraz zaliczki na biegłego w łącznej kwocie 2.000 zł.

W pkt V wyroku Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Koninie od powoda kwotę 147,30 zł, a od pozwanego K. H. kwotę 299,05 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Na ww. kwotę złożyły się nieuiszczone koszty opinii biegłego w kwocie 446,35 zł. Zgodnie z art. 113 ust. 1. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach w sprawach cywilnych /Dz.U. z 2005 r., nr 167, poz.1398 ze zm./ kosztami sądowymi,

których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Sędzia Magdalena Kuś